

Det var netop denne uanfægtelige Frejdighed, der havde givet ham Betydning indenfor den danske Menighed, som unægtelig i Øjeblikket havde en af sine Trængselstider. Den Storm, det Herrens Vejr, som den moderne Bibelkritik havde rejst i saa mange Sind, var han ganske udenfor, ja saa lidt forstod han den Angst og Ophidselse, hvormed man fra anden Side optog Kampen mod Videnskaben, at han betragtede den som Sygelighed eller som blot og bart Skaberi. Hans egen Gudsdyrkelse var en umiddelbar Hengivelse, hans Forkyndelse en Stemningspoesi — tilsat saa megen Friskhed, at man kunde faa Fornemmelsen af ogsaa at være med til at gynges lidt paa Dybet. Det var et Evangelium, praktisk tilpasset Øjeblikkets Behov, en gemytliggjort Kristendom, der støttede sig alene paa Hjertets og Folkeaadens Vidnesbyrd. —

Da Per var kommen til Sæde i Sofaen og havde faaet tændt en Cigar, tog Pastor Blomberg Plads i en Lænestol henne i Vindueskrogen med sin Pibe og blev hurtigt meget livlig. Han fortalte et Par underholdende Historier der fra Eggen, og ligesom ved deres første Samtale følte Per sig ikke saa lidt smigret af den Ligeformhed, hvormed Præsten talte til ham som til en Jævnaldrende.

Han vilde have været det mindre, dersom han havde vidst, at det hele var et aftalt Spil mellem Præsten og Hofjægermesterinden, forsaavidt som